

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-222)

Jun (2) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 42)

26. சேஷமாய ஸர்வலோகாநாமாத்யாநாய மநீஷிணாம்
முத்தயே அகிலபந்தாநாம் ரூபதாநாய யோகிநாம்
27. ஆஸ்தே நாராயண: ஸ்ரீமாந் வாஸுதேவ: ஸநாதந:
ஸுகுமாரோ யுவா தேவ: ஸ்ரீவத்ஸ க்ருதலக்ஷண:
28. சதுர்புஜோ விசாலாக்ஷ: கீரீட கௌஸ்துபம் வஹந்
ஹார நூபுர கேயூர காஞ்சீ பீதாம்பர உஜ்ஜ்வல:
29. வநமாலாம் ததத்திவ்யாம் பஞ்ச சக்தி மயீம் பராம்
ஸர்வாவய வஸம்பந்ந: ஸர்வாவய வஸுந்தர:

பொருள் - அனைத்து லோகங்களுக்கும் சேஷமத்தை அளிப்பதற்காகவும், அனைத்திலும் உள்ள அறிஞர்கள் த்யானிப்பதற்காகவும், ஸம்ஸார பந்தங்களில் சிக்கித் தவிப்பவர்களுக்கு முக்தி அளிப்பதற்காகவும், யோகிகள் த்யானிப்பதற்கு ஏற்றபடியான ரூபமாக இருப்பதற்காகவும் - நாராயணனும், ஸ்ரீ என்னும் என்னைக் கொண்டவனும், வாஸுதேவனும், எப்போதும் உள்ளவனும், தேவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் - மென்மை, எப்போதும் இளமை, திவ்யம், ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மரு, நான்கு திருக்கரங்கள், பரந்து விரிந்த திருக்கண்கள், அழகான க்ரீடம், கௌஸ்துப மணி, ஹாரங்கள், நூபுரங்கள், கேயூரம், ஸ்வர்ணங்கள், பீதாம்பரம், வனமாலை, ஐந்து சக்திகள் (ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், நிக்ரஹம், அநுக்ரஹம்), அனைத்துவிதத்திலும் நேர்த்தியான திருமேனி மற்றும் அதில் உள்ள உறுப்புகள் என்றுள்ள சுந்தரமான ரூபத்தை எடுத்துக் கொள்கிறான்.

30. ராஜராஜ: அகிலஸ்யாஸ்ய விச்வஸ்ய பரமேச்வர:

காந்தஸ்ய தஸ்ய தேவஸ்ய விஷ்ணோ: ஸத் குணசாலிந:

31. தயிதாஹம் ஸதா தேவீ ஜ்ஞாநாநந்தமயீ பரா

அநவத்ய அநவத்யாங்கீ நித்யம் தத் தர்ம தர்மணீ

பொருள் - அவன் அனைத்து ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரன், அனைத்து லோகங்களுக்கும் பரமேச்வரன் ஆவான். அனைத்து உயர்ந்த குணங்களும் பொருந்திய அந்த மஹாவிஷ்ணுவின் ப்ரியமான பத்னியாகிய நான், ஞானமயமாகவும் ஆனந்தமயமாகவும் உள்ளேன். மிகவும் நேர்த்தியாக அமையப்பெற்ற நான் எப்போதும் உள்ளவளாகவும், அவனுடைய தன்மைகளுக்கு ஏற்ற தன்மைகள் கொண்டவளாக உள்ளேன்.

32. ஈச்வரீ ஸர்வபூதாநாம் பத்மாசுஷீ பத்மமாலினீ

சக்திபி: ஸேவிதா நித்யம் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதியாதிபி: பரா

பொருள் - அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஈச்வரியும், தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவளும், தாமரையில் வீற்றுள்ளவளும் ஆகிய நான் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி போன்ற எனது சக்திகளால் எப்போதும் தொண்டுகள் செய்யப்படுகிறேன்.

33. த்வாத்ரிம்சதா ஸஹஸ்ரேண ஸ்ருஷ்டி சக்திபிராவ்ருதா

வ்ருதா தத் த்விகுணாபிச்ச திவ்யாபி: ஸ்திதி சக்திபி:

34. ததச்ச த்விகுணாபிச்ச பூர்ணா ஸம்ஹ்ருதி சக்திபி:

நாயிகா ஸர்வ சக்திநாம் ஸர்வலோக மஹேச்வரீ

பொருள் - என்னைச் சுற்றி முப்பத்து இரண்டாயிரம் ஸ்ருஷ்டி சக்திகளும், அதனைப் போன்று இரண்டு மடங்கு திவ்யமான ஸ்திதி சக்திகளும் உள்ளனர். அதே போன்று இரண்டு மடங்கு ஸம்ஹாரம் செய்யும் சக்திகளும் என்னைச் சுற்றி உள்ளனர். இவ்விதம் உள்ள அனைத்து சக்திகளுக்கும் நானே நாயகியாகவும், அனைத்து லோகங்களையும் ஆளும் ஈச்வரியாகவும் உள்ளேன்.

35. மஹிஷீ தேவதேவஸ்ய ஸர்வகாமதுகா விபோ:

துல்யா குணவயோ ரூபைர்மந: ப்ரமதநீ ஹரே:

பொருள் - எங்கும் நிறைந்தவனும், தேவர்களின் தேவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய மஹிஷியாக உள்ள நான், வேண்டிய அனைத்தையும் அளிப்பவள் ஆவேன். அவனுக்குச் சமமான அழகு, அனைத்து குணங்கள், வயது ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ள நான், அந்த ஸ்ரீஹரிக்கு ஒத்தவளாக இருந்து, அவனுடைய மனதைக் கவர்கிறேன்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 222)

1-2-26 ஸ்மர்யமாணம் அநுமாநம் ஸ்யாத் இதி

பொருள் - இவ்விதமாக உலகம் அனைத்தையும் உருவமாகக் கொண்டதாக அறிவுறுத்தப்படுவது, “வைச்வாநரன் என்னும் பரமாத்மாவே ஆகும்” என்று கூறப்படும் விஷயத்தில் அடையாளமாகக் கூடும்.

ஸித்தாந்தம் - மேலும் இதே ப்ரகரணத்தில் த்யுலோகம் (ஸ்வர்கம்) முதல் பூமி முடிய உள்ள பொருள்களை, வைச்வாநரனின் பல்வேறு உடல் உறுப்புக்களாக உபதேசிக்கப்படுகிறது. மேலும் இவை அனைத்தும், ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகள் மூலம், பரமபுருஷனின் ரூபம் என்பதை அறியலாம் (விராட் புருஷ ரூபம்). அதே விராட்ரூபம், இதமிதி - இப்படியாக அல்லது இவ்விதமாக, ஸ்மர்யமாணம் - அறிவுறுத்தப்படுகிறது, அதுவே அநுமாநம் - வைச்வாநரனே பரமபுருஷன் என்ற விஷயத்தில் அடையாளமாகிறது. “இதி” என்பது “இந்தவிதமாக” என்று கூறுகிறது. அதாவது இவ்விதமாக, இந்த ஸ்வரூபமாக, இந்த அடையாளங்களுடன் கூடிய ரூபமாக உள்ளதால், இந்த வைச்வாநர ரூபமானது பரமாத்மாவே ஆகும்.

இப்படியாக உள்ள பரமபுருஷனின் ரூபமானது, ச்ருதிகளிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் தெளிவாக ஓதப்படுகிறது. உதரணமாக, அதர்வணவேதத்தில் முண்டக உபநிஷத் (2-1-4) - அக்நிர் மூர்த்தா சக்ஷுஷீ சந்த்ர ஸூர்யௌ திச: ச்ரோத்ரே வாக்விவ்ருதாச்ச வேதா வாயு: ப்ராணோ ஹ்ருதயம் விச்மஸ்ய பத்ப்யாம் ப்ருதிவீ ஹி ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராத்தமா - இவனுக்கு அக்னி எனப்படும் த்யுலோகம் தலையாகவும், சந்த்ரசூர்யர்கள் கண்களாகவும், திசைகள் காதுகளாகவும்,

வேதங்கள் பேச்சுகளாகவும், வாயு ப்ராணனாகவும், அனைத்து உலகங்களும் இதயமாகவும், பூமி கால்களாகவும் உள்ளன; இவன் அனைத்து உயிர்களின் அந்தராத்மாவாக உள்ளான் - என்பது காணலாம். இங்கு அக்னி என்னும் பதம் த்யுலோகத்தைக் குறிக்கும்; காரணம், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (5-4-1) - அஸௌவை லோக: அக்னி: - அந்த லோகம் அக்னியாக உள்ளது - என்றுள்ளது. மேலும் முனிவர்கள் - த்யாம் மூர்த்தாநம் யஸ்ய விப்ரா வதந்தி கம் வை நாபி சந்த்ரஸூர்யௌ ச நேத்ரே திச: ச்ரோத்ரே வித்தி பாதௌ சக்ஷுதி ச ஸோ அசித்யாத்மாஸர்வபூத ப்ரணேதா - த்யுலோகம் தலையாகவும், ஆகாசம் நாபியாகவும், சந்த்ரசூர்யர்கள் கண்களாகவும், திசைகள் காதுகளாகவும், பூமி கால்களாகவும் உள்ள அவன், எண்ணிப் பார்க்க இயலாதவன் ஆவான் என்றும், அனைத்து பூதங்களையும் தூண்டுபவன் என்றும் அறிக - என்றனர். இது தவிர மஹாபாரதம் சாந்திபர்வத்தில் (47-68) - யஸ்யாக்நிராஸ்யம் த்யௌ மூர்த்தா கம் நாபிச் சரணௌ சக்ஷிதி: ஸூர்யச் சக்ஷுர் திச: ச்ரோத்ரம் தஸ்மை லோகாத்மநே நம: - எந்த ஒரு லோகாத்மாவுக்கு அக்னி முகமாகவும், த்யுலோகம் தலையாகவும், ஆகாசம் நாபியாகவும், பூமி கால்களாகவும், சூரியன் கண்களாகவும், திசைகள் காதுகளாகவும் உள்ளானவோ, அவனுக்கு நமஸ்காரம் - என்று ககூறப்பட்டதைக் காணலாம்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 222)

த்வயத்தின் இரண்டாம் வரியில் உள்ள “நாராயண” என்னும் பதம்
மூலம் உணர்த்தப்படும் முக்கிய குணங்கள்

மூலம் - உபாயாநுஷ்டாந தசையில் அவ்வோ வித்யைகளுக்கு அடைத்து கதிபய குணவிசிஷ்டன் அநுஸந்தேயனாய், ப்ராப்தி தசையில் ஸமஸ்த குண விபூதி விசிஷ்டன் அநுபாவ்யனானாலும், இங்கு உத்தரகண்டத்தில் நாராயண சப்தத்துக்கு ஸ்வரூப க்ருதமாயும் குணக்ருதமாயும் வரும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்திலே நோக்கானபடியாலே, அதுக்கு உபயுக்தங்களான சேஷித்வ நிர்திசய போக்யத்வாதிகள் ப்ரதாநங்கள். இங்கு ஸம்பந்த விசேஷாதி முகத்தாலே, ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பமும் ப்ரதிகூல்ய வர்ஜநமும் ஸூசிதமானபடி அதிகாராந்தரத்திலே சொன்னோம்.

விளக்கம் - (வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள வித்யைகளைப் பின்பற்றி) உபாஸனம் செய்யும்போது, அந்தந்த வித்யைகளுக்கு ஏற்றபடி உள்ளதான ப்ரஹ்மத்தின் சில குணங்களை மட்டுமே எண்ணியபடியும், அந்த உபாஸனங்களுக்கான பலனை அனுபவிக்கும் நேரத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் அனைத்து குணங்களையும் எண்ணியபடியும் இருப்பர். இதே போன்று இங்கும் கொள்ளவேண்டும். த்வயத்தின் இரண்டாவது வரியில் உள்ள “நாராயண” என்னும் சொல்லானது அனைத்து குணங்களையும் கூடியவனாகவே அவனைக் குறிக்கிறது; ஆனால் இங்கு அவனுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் குணங்களைக் காணும் நாம், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொள்வதால், அந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு ஏற்ற குணங்களையே இங்குள்ள “நாராயண” என்னும் சொல்

மூலம் கொள்ளலாம். இதற்குத் தேவைப்படும் குணங்களானவை அவனுடைய எஜமானத்தன்மையும், நமக்கு எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை அளிக்கவல்ல தன்மையுமே ஆகும். இங்கு வெளிப்படும் எஜமானன் - அடிமை என்னும் ஸம்பந்தம் மூலம், அவனுக்கு எது ஏற்குமோ அதனை மட்டுமே நாம் செய்வோம் என்றும், அவனுக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றைக் கைவிடுவோம் என்றும் நாம் எடுக்கும் நிலைப்பாடு மறைமுகமாக வெளிப்படுகிறது என்பதை பரிசு விபாக அதிகாரத்தில் (அதிகாரம் - 11) கூறினோம்.

“சரண” என்னும் சொல்லில் விளக்கம்

மூலம் - இவ்விடத்தில் “ஸ்ரீமந்நாராயணசரணை” என்று ஸமஸ்தமாகவும் யோஜிப்பார்கள். “கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணோ தரணிதராச்யுத சங்கசக்ரபாணே பவ சரணம்” என்கிற ப்ரயோகத்தையும், “த்வமேவ உபாய பூதோ மே பவ” என்கிற வாக்யத்தையும், “அகலகில்லேன்” என்கிற பாட்டையும், “அகிஞ்சந: அநந்ய கதி: சரண்ய” என்கிற ஸ்தோத்ர வாக்யத்தையும், இத்யாதி மந்த்ராந்தரங்களையும், த்வய விவரணமான கத்யத்தையும் பார்த்து, “ஸ்ரீமந், நாராயண” என்று இரண்டு ஸம்புத்திகளாக்கி, “த்வ” என்று ஒரு பதத்தை அத்யாஹரித்தும் யோஜிப்பார்கள். இப்படி வ்யஸ்தமானாலும், ஸமஸ்தமானாலும் விசேஷண விசேஷயங்கள் நிற்கும் நிலைக்கு வைஷம்யமில்லை. இந்நிலை, பூர்வோத்தர கண்டங்களிலும் ஒக்கும்.

விளக்கம் - இங்கு “ஸ்ரீமந் நாராயண சரணை” என்று ஒரே தொகுதியாகக் கொண்டு “ஸ்ரீமானாகிய நாராயணனின் திருவடிகளில்” என்று பொருள் வரும்படியாகவும் கொள்வர். அல்லது,

- விஷ்ணுபுராணம் (3-7-33) - கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணோ தரணிதராச்யுத சங்கசக்ரபாணே பவ சரணமிதீரயந்தி யே வை த்யஜ பட தூரதரேண தாநபாபாந் - யமன் தனது கிங்கரனிடம், “தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனே! வாஸுதேவா! விஷ்ணுவே! அடியார்களை நழுவவிடாதவனே! சங்கு மற்றும் சக்கரங்களைத் திருக்கரங்களில் கொண்டவனே! நீயே எனக்கு அடைக்கலம் - இவ்விதமாகக் கூறுபவர்கள் எந்தவிதமான பாவங்களும் அற்றவர்கள் ஆவர். அவர்களை நீ அணுகாமல், அவர்களை விட்டு விலகிச் செல்வாயாக”, என்றான் - என்பதில் உள்ள “சரணம்” என்னும் சொல்லின் உபயோகம்

- அஹிர்புத்தர்ய ஸம்ஹிதை (37-3) - த்வமேவ உபாய பூதோ மே பவ - நீயே எனக்கு உபாயமாக உள்ளாய் - என்னும் வாக்கியம்
- திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் - என்னும் பாசுரம்
- ஸ்தோத்ரரத்னம் (22) - அகிஞ்சந: அநந்ய கதி: சரண்ய - உன்னைத் தவிர வேறு உபாயமும் இலக்கும் இல்லாத நான் உன்னையே சரணம் அடைகிறேன் - என்னும் ச்லோகம்
- இது போன்றே உள்ள மற்றும் பல மந்த்ரங்கள்

• த்வயத்தினை விவரிப்பதாகவே உள்ள சரணாகதி கத்யம்
ஆகிய பலவற்றையும் ஆராய்ந்து, “ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ” என்பதை “ஸ்ரீமந்” மற்றும் “நாராயண” என்றும் பிரித்து, அவை இரண்டையும் அவனை அழைக்கும் சொற்களாக்கி, அங்கு “தவ = உன்னுடைய” என்னும் ஒரு சொல்லை உண்டாக்கிக் கொண்டு, “ஸ்ரீமந் நாராயணா! உன்னுடைய திருவடிகளே சரணம்” என்று கொள்வர். இப்படியாக இங்கு பிரிக்கப்பட்டாலும், சேர்ந்து கொள்ளப்பட்டாலும், “ஸ்ரீ” என்னும் அடைமொழி மற்றும் அந்த அடைமொழியால் உணர்த்தப்படும் “நாராயண” என்னும் வஸ்து ஆகிய இரண்டுக்கும் இடையே உள்ள ஸம்பந்தத்துக்கு எந்த வேறுபாடும் இல்லை. இந்த நிலையானது, த்வயத்தின் முதல் வரி மற்றும் இரண்டாம் வரி ஆகிய இரண்டிற்கும் ஒரே போன்று பொருந்தும்.

மூலம் - சரணௌ என்கிற சப்தம் நித்யமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்துக்கு உபலக்ஷணம். ஸ்ரீய:பதியினுடைய ஸர்வஸ்மாத் பரத்வமும் நித்ய விக்ரஹ யோகமும் ஜ்ஞாதவ்யங்களில் ப்ரதாநதமாமென்னுமிடம்,

நித்யஸித்தே ததாகாரே தத்பரத்வே ச பௌஷ்கர

யஸ்யாஸ்தி ஸத்தா ஹ்ருதயே தஸ்யாஸௌ ஸந்நிதிம் வ்ரஜேத்

இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். ஆகையால் “ஸ்ரீமந்நாராயண” என்கிற இடத்திலே ஸௌலப்யாந்விதமான பரத்வமும், “சரணௌ” என்கிற இடத்திலே நித்ய விக்ரஹ யோகமும் அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் – “சரணை” என்னும் பதமானது திருவடிகளை உணர்த்தினாலும், அது பகவானுடைய திவ்யமங்களை திருமேனி முழுவதற்கும் உதாரணம் ஆகும் (அதாவது முழுவதையுமே குறிக்கும்). மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகிய ஸர்வேச்வரன் அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பதும், அவன் திவ்யமங்களை திருமேனியுடன் கூடியுள்ளவன் என்பதும் அறியப்படவேண்டியவற்றில் முதன்மையானவை ஆகும். இதனை, பௌஷ்கர ஸம்ஹிதையில் - நித்யஸித்தே ததாகாரே தத்பரத்வே ச பௌஷ்கர யஸ்யாஸ்தி ஸத்தா ஹ்ருதயே தஸ்யாஸௌ ஸந்நிதிம் வ்ரஜேத் - எப்போதும் உள்ளவனாகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியைக் குறித்தும், அவன் அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பது குறித்தும் யார் ஒருவனுடைய மனதில் இவை இவ்விதம் உள்ளன என்னும் எண்ணம் உள்ளதோ அவர்களிடம் எம்பெருமான் வருவான் - என்பதனால் உணரலாம். ஆகவே த்வயத்தில் உள்ள “ஸ்ரீமந்நாராயண” என்பதன் மூலம் ஸௌலப்யத்துடன் (எளிதில் அண்டலாம் என்னும் தன்மை) கூடிய உயர்ந்த நிலையில் உள்ள தன்மையும், “சரணை” என்பதன் மூலம் அவன் திவ்யமங்களை திருமேனியுடன் கூடியுள்ளவன் என்பதும் எண்ணப்படவேண்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 42)

102. இடகிலேன் நோன்பறிவிலேன் கிற்பன் கீழ்நாள்க ளென்கையாலே ஸாதந
த்ரய பூர்வ அப்யாஸஜமல்ல.

அவதாரிகை - இங்ஙனன்றிக்கே, இவருடைய இந்தப் பரமபக்தி - கர்ம ஜ்ஞான பக்திகளாகிற ஸாதந த்ரயத்தையும் இஜ்ஜந்மத்திலே அநுஷ்டிக்கையாலேயாதல், பூர்வ ஜந்மங்களி லப்யாஸத்தாலேயாதல் உண்டானதானாலோவென்கிற சங்கையிலே இரண்டுபடியாலும் வந்ததன்றென்னுமிடத்தை இவர் தம்முடைய உக்திகளாலே ஸாதிக்கிறார் (இடகிலேனென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - மேலே கூறியபடி அல்லாமல், நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள இத்தகைய பரமபக்தி என்பது, கர்மம் - ஞானம் - பக்தி ஆகிய மூன்று சாதனங்களையும் இந்தப் பிறவியில் கைக்கொண்டதால் ஏற்பட்டது என்றோ அல்லது கடந்த பிறவிகளில் இவற்றைக் கைக்கொண்ட பயிற்சி காரணமாக ஏற்பட்டது என்றோ கூறலாம் அல்லவா என்று ஒரு கேள்வி எழலாம். இந்தக் கேள்விக்கு, "இரண்டு விதங்களிலும் வந்தது அல்ல" என்பதை ஆழ்வாருடைய திருவாக்கு கொண்டே கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, "இடகிலேன்" இத்யாதியாலே பசித்தார்க்குச் சோற்றையிடுதல், தாஹித்தார்க்குத் தண்ணீர் வார்த்தல் செய்தேனாகில் "யஜ்ஞோ தாநம் தப: கர்ம" என்கிறடியே தாநமும் கர்மயோகாந்தர்ப்பூதமாகையாலே கர்மயோகத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம்; அது செய்ய மாட்டுகிறிலேன். இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் போகாதபடி நியமித்தேனாகில்

ஜ்ஞாநயோகத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம்; அதுவும் செய்ய மாட்டுகிறிலேன். நியதனாய்க் கொண்டு சாஸ்த்ரோக்தமான காலங்களிலே புஷ்பாத் யுபகரணங்களை ஸம்பாதித்து ஆராதித்து ஸ்துதித்தேனாகில் பக்தி சரீரத்திலே நிவேசிப்பிக்கலாம்; அதுவும் செய்ய மாட்டுகிறிலேனென்றும், “நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்” என்று பலவ்யாப்தமாம்படி அநுஷ்டிதமான கர்மயோகமுடையே னல்லேன். அதில்லாமையாலே ஸுக்ஷ்மரூபமான ஜீவ பர விஷய ஜ்ஞாநயோகத்தையு முடையேனல்லேன். ஆகையாலே உபய ஸாத்யையான பக்தியில்லை என்னுமிடம் அர்த்தாத் ஸித்தமென்று மருளிச்செய்கையாலே வர்த்தமாந ஜந்மத்தில் கர்ம ஜ்ஞாந பக்திகளாகிற ஸாதந த்ரயாநுஷ்டானத்தா லுண்டானதல்ல.

விளக்கம் - (இடகிலேன் என்கையாலே) - திருவாய்மொழி (4-7-9) – இடகிலேன் - என்பதன் மூலம் கூறுகிறார். பசியுடன் வந்தவர்களுக்கு உணவு அளித்தல், தாகம் கொண்டு வந்தவர்களுக்கு நீர் அளித்தல் போன்றவற்றைச் செய்திருந்தேன் என்றால், கீதையில் (18-5) - யஜ்ஞோ தாநம் தப: கர்ம – யஜ்ஞம், தானம், தவம் போன்றவை தூய்மைப்படுத்தவல்ல கர்மங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, தானம் என்ற அவை அனைத்தும் கர்மயோகத்தில் அடக்கம் என்பதால் கர்மயோகத்தில் இழிந்தேன் எனலாம்; ஆனால் அதனைச் செய்யவில்லை. இந்த்ரியங்களை வசப்படுத்தி, அவை உலகவிஷயங்களின் மீது செல்லாமல் அடக்கினேன் என்றால் ஞானயோகத்தில் இழிந்தேன் எனலாம்; அதனையும் செய்யவில்லை. தகுந்த விதிகளுக்கு உட்பட்டு, சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட அந்தந்த நேரத்தில் மலர்கள் போன்றவற்றைக் கொண்டு ஆராதனை செய்து பகவானைத் துதித்தேன் என்றால் பக்தியோகத்தில் இழிந்தேன் எனலாம்; அதனையும் செய்யவில்லை. மேலும், (நோன்பு அறிவிலேன் என்கையாலே) – திருவாய்மொழி (5-7-1) - நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் - பலனுடன் கூடியதான கர்மயோகத்தைக் கொண்டவன் அல்லேன். அதன் காரணமாக மிகவும் நுண்ணியதான ஜீவாத்மா - பரமாத்மா விஷயங்கள் குறித்த ஞானயோகத்தையும் கொண்டவன் அல்லேன். ஆகவே கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றால் சேர்க்கப்படுவதான பக்தியும் இல்லை என்பது தானகவே விளங்கும். இப்படியாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த காரணத்தால் (ஸாதந த்ரயஜம் அல்ல) - நம்மாழ்வாருக்குள்ள பரமபக்தி என்பது

இந்தப் பிறவியில் அவர் இயற்றிய கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் ஆகியவற்றால் ஏற்பட்டது அல்ல என்று தேறுகிறது.

வ்யாக்யானம் – “கிற்பன்கில்லே னென்றிலன் முனநாளால்” என்று முன்புண்டான காலமெல்லாம் “குர்யாத்” என்று நன்மை செய்யவடுக்குமென்றால் வல்லேனென்று இசைந்திலேன். “ந குர்யாத்” என்று தீமை செய்யலாகாதென்றால் மாட்டேனென்று தவிர்ந்திலேன். இப்படி விஹிதத்தைச் செய்யாமல், நிஷித்தத்தைச் செய்து போந்தே னென்றும், “தெரிந்துணர் வொன்றின்மையால் தீவினையேன் ... ஆழியங்கை யம்மாணையேத்தாதயர்த்து ... வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்” என்று பகவத் விஷயத்தை ஆராயும் ஜ்ஞாநமொன்று மில்லாமையாலே பகவதநுபவ யோக்யமான காலத்தைப் பாழே போக்கின பாவியான நான், பிராட்டி சொன்னது செய்தல்லது நிற்கமாட்டாமையாலே மாயாம்ருகத்தை அன்று பின்பற்றிப்போன அருகாழியைத் திருக்கையிலேயுடைய ஸர்வேச்வரனை மங்களாசாஸநம் பண்ணப் பெறாதே அறிவு கெட்டு வ்யர்த்தமேயிருந்து விட்டேன் கீழுள்ள காலமெல்லாமென்று மருளிச் செய்கையாலே பூர்வ ஜந்மங்களி லப்பாஸத்தா லுண்டானதுமல்லவென்கை.

விளக்கம் - (கிற்பன் என்கையாலே) - திருவாய்மொழி (3-2-6) - கிற்பன்கில்லே னென்றிலன் முனநாளால் - எனபதைக் கூறுகிறார். அதாவது இதுவரை கழிந்த நாட்களில் - குர்யாத் - செய்வதற்கு ஏற்றது - என்பதற்கு ஏற்ப நன்மையைச் செய்ய இயலும் என்றாலும், “என்னால் அதற்கு இயலாது” என்று செய்யாமல் இருந்தேன். ந குர்யாத் - செய்யக்கூடாது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தீமையைச் செய்தலாகாது என்றால், “சரி, செய்யவில்லை” என்று செய்யாமல் விட்டதில்லை. இப்படியாக விதிக்கப்பட்டதைச் செய்யாமலும், தவிர்க்கப்பட்டதைச் செய்தபடியும் இருந்தேன் என்றார். மேலும் கூறுகிறார். (கீழ்நாள்கள் என்கையாலே) - பெரியதிருவந்தாதி (82) - தெரிந்துணர் வொன்றின்மையால் தீவினையேன் ... ஆழியங்கை யம்மாணையேத்தாதயர்த்து ... வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம் - எனபதைக் கூறுகிறார். பகவத் விஷயத்தைக் குறித்து ஆராய்ந்து தெளியும் ஞானம் ஏதும் இல்லாத காரணத்தால், பகவானைப் பற்றிச் சிந்தித்து அந்த அனுபவம் கொண்டு மகிழ்வதற்கு ஏற்றதான காலம் இருந்தபோதிலும் அதனை வீணாக நான்

கழித்தேன். சீதை விண்ணப்பித்தாள் என்ற காரணத்தால் அதனை நிறைவேற்றாமல் இருத்தல் ஆகாது என்பதால், மாயமான் ஒன்றைப் பின்தொடர்ந்து போனவனும், அருள் சுரக்கும் சக்கரத்தைத் திருக்கரத்தில் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைப் புகழ்ந்து தொழாமல், எனது அறிவை இழந்து, இதுவரை கழிந்த காலங்கள் அனைத்திலும் ஏதும் செய்யாமல் இருந்தேன். இப்படியாகக் கூறுவதால், நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள பரமபக்தி என்பது முற்பிறவிகளில் இவர் கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகத்தைக் கைக்கொண்ட பயிற்சியாலும் வந்தது அல்ல என்று தேறுகிறது.

103. இப்பிறப்பே சில நாளிலென்றபோதே இரண்டும் கழியும்

அவதாரிகை - இன்னமும் இவர் தம்முடையதொரு திவ்யஸூக்தி விசேஷத்தாலே இது தன்னை வ்யக்தீகரிக்கிறார் (இப்பிறப்பே யித்யாதியால்).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதை மேலும் ஒரு பாசரம் கொண்டு விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “குறிக்கொள் ஞானங்களாலெனை யூழி செய் தவமும் கிறிக்கொண்டிப் பிறப்பே சில நாளிலெய்தினன் யான்” என்று யம நியமாத்ய வஹிதராய்க் கொண்டு ஸம்பாதிக்கவேண்டும் வேதந த்யானோபாஸ நாத்யவஸ்தா விசேஷங்களான ஜ்ஞாநங்களாலே அனேக கல்பம் கூடி ச்ரவணமாய் மநநமாய் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியாய் வரக் கடவ பக்தியோகமாகிற தபஸ்ஸினுடைய பலத்தை ஒரு யத்நமு மின்றிக்கே யிருக்க, நல்விரகான வவனாலே இஜ்ஜந்மத்திலே அது தன்னிலும் அல்பகாலத்திலே பெற்றே னென்கையாலே ஜந்மாந்தராப்யாஸஜமென்றும், இஜ்ஜந்மந் தன்னிலே ஸாதந த்ரயாநுஷ்டானஜமென்றும் சொல்லுகிற விரண்டும் போமென்றபடி. “இப்பிறப்பே” என்றும், “சில நாளில்” என்றுமிரண்டு மருளிச் செய்தது, ஜந்மாந்தரங்களி லப்யாஸத்தையும் இஜ்ஜந்மந் தன்னிலே சிரகால ஸாத்யமான வவற்றி லந்வயத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கைக்காகவிநே.

விளக்கம் - (இப்பிறப்பே சிலநாளில் என்றபோதே) - திருவாய்மொழி (2-3-8) - குறிக்கொள் ஞானங்களாலெனை யூழி செய் தவமும் கிறிக்கொண்டிப் பிறப்பே சில நாளிலெய்தினன் யான் - என்ற பாசுரத்தை கூறுகிறார். யமம், நியமம் போன்ற யோக பயிற்சிகள் மூலம் அடையவேண்டுவதான வேதநம், த்யானம், உபவாஸம் போன்ற பலவிதமான நிலை வேறுபாடுகளாக உள்ள ஞானங்கள் மூலம், பல கல்ப காலங்கள் இணைந்து கேட்பதாலும், மனனம் செய்வதாலும், இடைவிடாமல் எண்ணியபடி உள்ளதாலும் வரக்கூடியது இந்த பக்தியோகம் ஆகும். இத்தகைய பக்தியோகம் என்ற தவத்தின் பலனை எந்தவிதமான முயற்சியும் இல்லாமல், நல்லவழி காண்பிக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் மூலமாக இந்தப் பிறவியிலேயே, இதிலும் மிகவும் சில நாட்களிலேயே பெற்றேன் என்று கூறுவதால், (இரண்டும் கழியும்) - இத்தகைய பக்தி என்பது முற்பிறவிகளில் கைக்கொண்ட பயிற்சியின் விளைவால் ஏற்பட்டது என்றும், இந்தப் பிறவியிலேயே கர்மம் - ஞானம் - பக்தி என்ற மூன்றுவிதமான உபாயங்களைக் கைக்கொண்டதால் ஏற்பட்டது என்று கூறுகின்ற இரண்டுவிதமான கருத்துகளும் மறைகின்றன. மேலே கூறப்பட்ட பாசுரத்தில் உள்ள “இப்பிறப்பே” மற்றும் “சிலநாளில்” போன்ற இரண்டு சொற்களை அருளிச்செய்தது ஏன்? இதன் மூலம் முறையே, முற்பிறவிகளில் கைக்கொண்ட பயிற்சி, இந்தப் பிறவியிலேயே பலகாலமாக கர்மம் - ஞானம் - பக்தி ஆகியவற்றை இயற்றியபடி இருத்தல் போன்றவற்றில் தான் ஈடுபடவில்லை என்ற இரண்டையும் உணர்த்தவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (இடகிலேன்) இத்யாதி வாக்யத்திலே யெடுத்த சந்தைக ளெல்லாத்தாலும் பூர்வஜந்ம ஸித்தமான ஸாதந த்ரயாப்யாஸ பலமல்லாமையை ஸாதித்ததாய், அதில்லையாகில் இஜ்ஜன்மந் தன்னிலே அவற்றை யப்பயஸித்து வந்ததானலோ வென்கிற சங்கை வர, பூர்வஜந்மத்திலும் இஜ்ஜன்மத்திலும் இவர்க்கு அவற்றி லந்வயமில்லை யென்னுமிடத்தை, “இப்பிறப்பே” இத்யாதியான விவருடைய ஸூக்தி விஷேத்தாலே தர்சிப்பியா நின்று கொண்டு உபயசங்கையும் சேரத் தள்ளுகிறா ரென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இந்த யோஜனையைப் பற்றவும் பூர்வயோஜனையே இதனுடைய பட்டோலையான பெரியபடிக்குச் சேருவது.

விளக்கம் - அல்லது வேறு ஒரு கேள்வி எழுப்பலாம். கடந்த சூர்ணையில் - இடகிலேன் - என்பதன் மூலம், முற்பிறவிகளில் கர்மம் - ஞானம் - பக்தி ஆகிய உபாயங்களைக் கைக்கொண்ட பயிற்சி காரணமாக இவருக்கு இந்தப் பரமபக்தி ஏற்படவில்லை என்று உரைத்தார். சரி; அப்படி வரவில்லை என்றால், அந்த மூன்றுவிதமான சாதனங்களையும் இவர் இந்தப் பிறவியில் செய்தபடி உள்ளதால் இந்தப் பக்தி இவருக்கு ஏற்பட்டது என்று ஏன் கூறக்கூடாது என்று கேட்கலாம். முற்பிறவியிலும், இந்தப் பிறவியிலும் நம்மாழ்வாருக்கும் அந்த இரண்டு நிலைகளுக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்பதைத் திருவாய்மொழி (3-2-8) - இப்பிறப்பே - என்பதான இவருடைய பாசரம் மூலம் தெளிவுபடுத்தி, அதனுடன் சேர்த்து இந்த இரண்டு சந்தேகங்களையும் ஒன்றாகத் தள்ளுகிறார் என்றும் கூறலாம். ஆனால் இந்தக் கருத்தைவிட முதலில் கூறப்பட்ட கருத்தே திருவாய்மொழியின் பட்டோலையாக உள்ள பெரியபடிக்குச் சேரும்விதமாக உள்ளது

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 187)

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி

ஒழிவில் காலம் ப்ரவேசம்

மூலம் - “நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்” என்று அவனைக் கிட்டித் தம்முடைய ஸ்வரூபம் பெற்றவாறே, ஸ்வரூபானுரூபமான அடிமை பெறவேணுமென்று பாரிக்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே வந்த கரண ஸங்கோசத்தை அனுஸந்தித்து, நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறப் பெறாமையாலே நொந்து, “அவன் முதலிலே இத்தைத் தவிர்த்து தன்னை அனுபவிக்கக்கூறுப்பாக அனேகம் உபாயங்களைப் பார்த்து வைத்தான். அவற்றைத் தப்பினேன். அவதாரங்களைத் தப்பினேன். அந்தராத்தமையைத் தப்பினேன். இப்படி அவன் பார்த்து வைத்த வழிகளடையத் தப்பின நான், இனிக் கிட்டியனுபவிக்கை என்றொரு பொருளுண்டோ? இழந்தேனேயன்றோ” என்று நைராச்யத்தோடே முடியப்புக,

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-2-10) – நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர் – என்று அவனைக் கிட்டப் பெற்று, அவனுக்கு அடிமை என்பதான தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைந்தார். தொடர்ந்து அத்தகைய தன்மைக்கு ஏற்றதான அடிமைத்தனத்தை அடையவேண்டும் என்று இந்தத் திருவாய்மொழியில் விரும்புகிறார். முடிச்சோதி என்ற திருவாய்மொழியில், கள்ளழகருடைய

ஸௌந்தர்யம் போன்றவற்றை அனுபவிக்க முயன்று, அந்த விஷயங்கள் அனைத்தும் எல்லை காண இயலாதபடி உள்ளதால், கடல்நீரை ஒரு சிறிய உழக்கு கொண்டு அளக்கமுடியாதது போன்று, அவற்றை முற்றிலுமாக அனுபவிக்க இயலாத காரணத்தால், இந்த ப்ரக்ருதியுடன் உள்ள ஸம்பந்தத்தின் விளைவாக ஏற்பட்ட உடல் உறுப்புகளின் எல்லையுடன் கூடிய தன்மையே இதற்குக் காரணம் என்று எண்ணினார். இதன் காரணமாக, தான் அவனை விரும்பிய விதங்களில் அனுபவிக்க இயலாமல் போனதை எண்ணி நொந்து கொண்டார். பின்னர் தனது திருவுள்ளத்தில், “ஸர்வேச்வரனாகிய அவன் இந்த எல்லைகளை நீக்கிக் கொண்டு தன்னை அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றவிதத்தில் திருவாய்மொழி (3-2-1) – முந்நீர் ஞாலம் - என்பதில் கூறப்பட்டபடி வேதசாஸ்த்ரங்கள், புராணங்கள், இதிகாசம் என்று பலவற்றையும் ஏற்படுத்தி வைத்தான்; நான் அவற்றிலிருந்து தப்பினேன். பின்னர் பல அவதாரங்களை எடுத்து வந்தபோது, அவற்றிலும் தப்பினேன். என்னுடைய அந்தராத்மாவாக அவன் நின்றபோதிலும் தப்பினேன். இவ்விதம் அவன் பார்த்துப் பார்த்து என்னைக் கிட்டுவதற்காகச் செய்த முயற்சிகளையும், இதன் மூலம் நான் அவனைக் கிட்ட அவன் ஏற்படுத்திய அனைத்து வழிகளையும் நான் இழந்தேன். இனி நான் சென்று அவனைக் கிட்டி அனுபவிக்க வழி ஏதேனும் உள்ளதோ? அவனை இழந்தேன் அல்லவோ?”, என்று தனது ஆசை முழுவதும் நிராசையாகப் போன காரணத்தினால் முடியும் நிலைக்கு ஆனார்.

மூலம் – “வாரீர் ஆழ்வீர்! நாம் உமக்காகவன்றோ திருமலையிலே வந்து நிற்கிறது. உம்மை இவ்வுடம்போடே அனுபவிப்பிக்கைக்காக இங்கே வந்து நின்றோமே. நீர் போய்க் காணக்கடவ காட்சியை நாம் இங்கே வந்து காட்டினோமே. இனித்தான் உமக்கு இவ்வுடம்பு நம்மோட்டை அனுபவத்துக்கு விரோதியுமன்று காணும். நீர்தாம் கரணஸங்கோசாநுஸந்தாந்தாலே நோவுபடுகிறீராகில், முதலிலே இதில்லாதாரும் நம்மை அனுபவிக்கும்போது படும்பாடு இது காணும்; அவர்களும் வந்து அனுபவிக்கிற இடங்காணும் இவ்விடம். ஆனபின்பு, நீரும் இவ்வுடம்போடே நினைத்த அடிமைக ளெல்லாம் செய்யும்” என்று, தான் திருமலையிலே வந்து நிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாதாநம் பண்ண ஸமாஹிதராய்,

விளக்கம் – ஆழ்வாரின் நிலையைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன் அவரிடம், “ஆழ்வாரே! நாம் உமக்காக அல்லவோ திருவேங்கடத் திருமலையில் வந்து நிற்கிறோம்! நீவிர் நம்மை உம்முடைய இந்தச் சரீரத்துடன் அனுபவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணி அல்லவோ இங்கு நிற்கிறோம்? நீவிர் பரமபதத்திற்குச் சென்றால் அங்கு நம்மை எப்படிக் காண்பீரோ அது போன்று அல்லவோ இங்கு உமக்கு இந்த இடம் தேடி வந்து நாம் காட்சி அளிக்கிறோம்! இனி உமக்கு உம்முடைய இந்தச் சரீரத்துடன் நம்மை அனுபவிக்கும் அனுபவத்துக்கு எந்தவிதமான தடையும் இல்லை என்று அறிவீராக. உம்முடைய இந்தச் சரீரத்தில் உள்ள இந்திரியங்களுடைய சுருக்கம் காரணமாக அவற்றை எண்ணித் துன்பம் கொள்கிறீர் என்றால், நம்மை அனுவிப்பதற்காக இத்தகைய சுருக்கம் அற்றுள்ள நித்யஸூரிகளும் இது போன்ற நிலையிலேயே உள்ளனர் என்று உணர்வீராக. அவர்களும் இந்த லோகம் தேடி வந்து நம்மை அனுபவிக்கும் திவ்யதேசம் இதுவே ஆகும். ஆகவே நீரும் உம்முடைய இந்தச் சரீரத்துடன் வந்து, நமக்கு நீவிர் செய்ய எண்ணும் கைங்கர்யம் அனைத்தையும் செய்வீராக”, என்று உரைத்து, தான் திருவேங்கடத் திருமலையில் வந்து நிற்கும் நிலையை உணர்த்தி சமாதானம் செய்தான். இதனால் திருவாய்மொழி (3-2-10) – உயிர் நீடு பெற்றது - என்பதற்கு ஏற்ப ஆழ்வார் சமாதானம் ஆனார்.

மூலம் – “தர்மி ஒன்றையாகையாலே விஷயம் எங்குமொக்கப் பூர்ணமான பின்பு, ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் செய்யக்கடவ அடிமைகளெல்லாம் இந்நிலத்திலே செய்யலாம்படிக் கீடாகக் குறையற்றிருந்ததாகில்; நமக்குத்தான் இவ்வுடம்பு விரோதியாகையு மன்றிக்கே அடிமை செய்கைக்குப் பாங்காயிருந்ததேயாகில்; இனித்தான் அங்குப் போனாலும், ‘ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந்’ என்கிறபடியே குணாநுபவமிறே பண்ணுகிறது. அந்த சீலாதி குணங்கள்தான் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது இங்கேயாகில்; இனி அங்குள்ளாரும் வந்து அடிமை செய்கிறதும் இங்கேயாகில்; நாமும் அங்கே போய்ப்புக்கு அடிமை செய்வோம்” என்று கொண்டு, பசியுண்டாய்க் கையிலே சோறுமுண்டா யிருக்குமவன் நீரும் நிழலும் கண்டால் உண்ணப் பாரிக்குமாபோலே இவரும் அடிமை செய்யப் பாரிக்கிறார். இவ்விஷயத்தில் அடிமை செய்ய ஒருப்படுவார்க்கெல்லாம் உள்ளதொன்றாயிற்று முன்பே பாரித்துக் கொண்டு

இழியுமது. “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்றிறே இளையபெருமாள்படி. போஜந பரனாயிருக்குமவன் ஊணத்தாயயம் படிக்குமாபோலே இருப்பதென்றாயிற்று இவருடைய கைங்கர்ய மநோரதம்.

விளக்கம் - ஆனால் கைங்கர்யதிற்கு இலக்காகும் ஸர்வேச்வரன் பரிபூர்ணனாகிய பரமபதநாதனாக மட்டுமே அல்லவோ இருக்கமுடியும் என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பரமபதநாதனும் திருவேங்கடமுடையானும் ஒன்றே என்பதால், அந்த விஷயம் இங்கும் அதே போன்று பரிபூர்ணமாக உள்ளது; ஆகவே பரமபதத்திற்குச் சென்றால் மட்டுமே செய்யக்கடவதான கைங்கர்யங்கள் அனைத்தையும் இங்கேயே செய்யும்படி எந்தவிதமான குறையும் இன்றி உள்ளதாலும்; நமக்கு இந்தச் சரீரம் எந்தவிதமான தடங்கலையும் ஏற்படுத்தாமல் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ளதாலும்; இனி நம்மாழ்வாராகிய தான் பரமபதம் சென்றாலும் தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ (1-2) – ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் - அனைத்தையும் ஸர்வேச்வரனுடன் அனுபவிக்கிறான் - என்று அவனுடைய ஆனந்தம் போன்ற குணங்களை மட்டுமே அனுபவிக்க இயலும் அல்லாமல் மற்ற ஸௌந்தர்யம் போன்றவை அனுபவிக்க இயலுமோ, சீலம் போன்ற திருக்கல்யாணகுணங்கள் மிகவும் தெளிவாக வெளிப்படுவது இங்கே என்பதாலும்; இதனால் பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகள் உள்ளிட்டவர்கள் கூட இங்கு வந்து கைங்கர்யம் செய்கிறார்கள் என்பதாலும் - நாமும் திருவேங்கடத் திருமலைக்கே சென்று கைங்கர்யம் செய்வோம் என்று தீர்மானித்தார். மிகுந்த பசி கொண்ட ஒருவனுக்குக் கையில் உணவும், அதனை உண்பதற்குத் தேவையான நீரும் நிழலுமாக உள்ள சூழல் கிடைத்தால், உண்பதற்கு விரும்புவது போன்று இவரும் திருவேங்கடமுடையானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய விரும்புகிறார். இந்த விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை, இதற்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு முற்படுபவர்கள் அனைவருக்கும், இத்தகைய விஷயத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு முன்பே ஏற்படுதல் என்பது பொதுவாகவே உள்ளதாகும். இராமாயணம் – அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - உனக்கு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் நான் செய்வேன் - என்று லக்ஷ்மணன் உரைத்தான் அல்லவோ? உணவை மட்டுமே முக்கியமான குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழும் ஒருவன், உணவைக் குறித்தே படித்தபடி

உள்ளது போன்று, இவருக்குக் கைங்கர்யம் குறித்த எண்ணமே எப்போதும் இருப்பதாயிற்று.

3-3-1 ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி

வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டுநாம்

தெழிகு ரலரு வித்திருவேங்கடத்

தெழில்கொள் சோதியெந்தை தந்தை தந்தைக்கே

பொருள் - மிகுந்த கம்பீரத்துடன் கூடிய ஒலியை எழுப்பியபடி உள்ளதான அருவிகளைக் கொண்டு திருவேங்கடத் திருமலையில் உள்ளதன் காரணமாக ஏற்பட்ட தேஜஸ் நிறைந்தவனும், எங்களுடைய குலதெய்வமும் ஆகிய திருவேங்கடமுடையானுக்கு அடியார்களாகிய நாம், எல்லையற்ற காலங்கள் அவனுடனேயே சேர்ந்திருந்து, எப்போதும் பிரியாமல் இருந்து, எத்தகைய தோஷமும் இல்லாத கைங்கர்யங்களைச் செய்வோமாக.

அவதாரிகை - திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எல்லாம் அடிமைகளும் செய்யவேணும் என்கிறார்.

விளக்கம் - திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவடிகளில் அவன் எழுந்தருளியுள்ள அனைத்து இடத்திலும், அனைத்து காலத்திலும், அனைத்து நிலையிலும், அனைத்து விதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யவேண்டும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒழிவில் காலமெல்லாம்) முடிவில்லாத காலமெல்லாம். அநந்தமான காலமெல்லாம் என்றபடி. “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” என்று கீழே கழிந்த காலத்தையுங் கூட்டி அடிமை செய்யப் பாரிக்கிறார்” என்று இங்ஙனே அதிப்ரஸங்கம் சொல்லுவாருமுண்டு. அதாகிறது - “கீழ் கழிந்த காலத்தை மீட்கை” என்றொரு பொருளில்லையிறே. “நோபஜநம் ஸ்மரந்” என்கிறபடியே கீழ் கழிந்த காலத்தில் இழவு நெஞ்சிற்படாதபடி மறப்பிக்கையேயிறே உள்ளது. “ந மே துக்கம்” இத்யாதி. ஆகையாலே இனிமேலுள்ள காலமெல்லாம் என்கிறபடி.

விளக்கம் – (ஒழிவில் காலமெல்லாம்) – முடிவில்லாத காலம் முழுவதும். அதாவது எல்லையற்ற காலம். அல்லது “ஒழிவில் காலம் எல்லாம்” என்பதற்கு மூன்று காலத்திலும் அதாவது கடந்த காலத்தையும் சேர்த்து உரைக்கிறார் என்றும் கூறலாம். அதாவது நிகழ்காலம், எதிர்காலம் மட்டும் அல்லாமல் கழிந்த போன நாட்களிலும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தலை விரும்புகிறார் என்றும் சிலர் பொருள் கூறுவர். ஆனால், கழிந்து சென்ற காலத்தை யாராலும் மீட்டு எடுத்து, அதில் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பது இயலாத காரியம் அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். கழிந்து சென்ற காலத்தை யாராலும் மீட்க இயலாது என்பது உண்மையே ஆகும். இதனை இராமனும் – ந மே துக்கம் ப்ரியா தூரே ந மே துக்கம் ஹ்ருதேதி ச ஏதேவாநுசோசாமி வயோஸ்ய: ஹி அதிவர்த்ததே: - எனக்கு ப்ரியமான சீதை அதிக தொலைவில் உள்ளாள் என்றோ, என்னிடமிருந்து அவள் அபகரிக்கப்பட்டாள் என்றோ நான் துக்கம் கொள்ளவில்லை; இவற்றுக்குப் பரிகாரம் உண்டு. ஆனால் அவள் வயது கழிகிறதே. கடந்த காலத்தை மீட்க இயலாது அல்லவோ - என்றான். இதற்கு, அனைத்தும் அளிக்கவல்ல ஸர்வேச்வரன் செய்கின்ற சமாதானம் என்னவென்றால், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-3) – நோபஜநம் ஸ்மரந் - இந்த உலகின் நடுவில் உள்ளபோதிலும் இந்தச் சரீரத்தைக் குறித்து எண்ணாமல் சஞ்சரிக்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, “அந்தக் காலங்கள் அனைத்தும் கைங்கர்யம் செய்யாமல் வீணாகக் கழிந்தனவே” என்று நாம் இழந்ததை எண்ணி எண்ணி வருத்தம் அடையாமல், அதனை மறக்கும்படிச் செய்கிறான். ஆகவே அதனை மறந்து, இனி உள்ள காலங்களில் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்று விரும்புகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உடனாய்) காலமெல்லாம் வேண்டினவோபாதி தேசாநுபந்தமும் அபேசஷிதமாயிருக்கிறது காணும் இவர்க்கு. இளையபெருமாள் படைவீட்டிலும் அடிமை செய்து, வநவாஸத்திலும் அடிமைசெய்தாற்போலே. (மன்னி) ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டியுமாய்த் திரையை வளைத்துக் கொண்டிருந்தாலும், படிக்கம் குத்துவிளக்குப் போலே அவ்வளவிலும் நின்று அந்தரங்கமான வருத்திகளைப் பண்ணவேணும். இத்தால் - ஸர்வாவஸ்தைகளையும் நினைக்கிறது. “ரமமாணா வநே த்ரய:” என்னக் கடவதிறே; இவருக்கு உண்டான அநுபவத்திலே மூவரைச் சொல்லுகிறதிறே - அவ்விருவருக்கும் பரஸ்பர ஸம்ஸ்லேஷத்தால்

பிறக்கும் ரஸம் அச்சேர்த்தியைக் கண்டவனுக்கும் பிறக்கையாலே. (ஒழிவில் காலம் இத்யாதி) ஸர்வகாலத்தையும், ஸர்வதேசத்தையும், ஸர்வாவஸ்தையையும் நினைக்கிறது. ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானரையர் இத்திருவாய்மொழி பாடப்புக்கால், “ஒழிவில் காலமெல்லாம், காலமெல்லாம், காலமெல்லாம் காலவெல்லாம்” என்று இங்ஙனே நெடும்போதெல்லாம் பாடி, மேல் போகமாட்டாதே அவ்வளவில் தலைக்கட்டிப்போவாராம்.

விளக்கம் - (உடனாய்) - அனைத்து காலங்களிலும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் வேண்டும் என்பதுடன் நிற்காமல், இந்தத் திருவேங்கடமுடையான் உள்ள இடத்தில் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்று ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தை மட்டும் கூறாமல், அனைத்து இடங்களிலும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கவேண்டும் என்பதே இவருடைய விண்ணப்பமாக உள்ளது. இவ்விதம் அனைத்து இடங்களிலும் கைங்கர்யம் செய்தவர்கள் யாரேனும் உள்ளனரோ என்றால், லக்ஷ்மணன் இராமனுக்கு அயோத்தியிலும், வனவாசத்திலும் அடிமை செய்ததைக் கூறுகிறார். (மன்னி) - அடுத்து அந்தப்புரத்தில் உள்ளபோது கைங்கர்யம் செய்வதைக் கூறுகிறார். ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியும் திரையின் மறைவில் அந்தரங்கமாக இருந்தாலும், அங்குள்ள திருமஞ்சன நீரைச் சேமிப்பதான படிக்கம் என்ற பாத்திரம் போன்றோ அல்லது குத்துவிளக்கு போன்றோ மாறி நின்று, அந்த நிலையிலும் அவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும். ஆக இதன் மூலம் அனைத்துவிதமான நிலைகளையும் கூறுகிறார். மேலும் படிக்கம், குத்துவிளக்கு என்பதன் மூலம் அந்தந்த நிலைகளுக்கு ஏற்றபடியான வெவ்வேறு சரீரத்தை எடுப்பதையும் கூறுகிறார். இத்தகைய ப்ரார்த்தனை செய்யும் அளவிற்குக் கைங்கர்யம் இன்பம் அளிப்பதாக இருக்குமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; இராமாயணம் - ரமமாணா வநே த்ரய: - கானகத்தில் இராமன், சீதை மற்றும் லக்ஷ்மணன் ஆகிய மூவரும் பர்ணசாலை அமைத்து மகிழ்ந்திருந்தனர் - என்றது காண்க. இராமன் மற்றும் சீதை ஆகிய இருவருக்கும் ஏற்பட்ட அனுபவத்தை மூவருக்கும் எப்படிக் கூறுகிறார்? இராமனுக்கும் சீதைக்கும் சேர்ந்து இருத்தல் இன்பம் அளித்தது, மூன்றாவதாக இருந்த லக்ஷ்மணனுக்கு அத்தகைய சேர்த்தியால் மகிழ்வு ஏற்பட்டது என்று கருத்து. (ஒழிவில் காலம்) - இதுவரை கூறிய அனைத்து காலம், அனைத்து இடம்

மற்றும் அனைத்து நிலைகள் ஆகியவற்றை எண்ணுகிறார். ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாள் அரையர் இந்தத் திருவாய்மொழியைப் பாடும்போது “ஒழிவில் காலம் எல்லாம், காலம் எல்லாம், காலம் எல்லாம் ...” என்று இப்படியே உரைத்து, அதற்கு மேல் பாட இயலாமல் நிறுத்தி விடுவார் என்பார்கள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 49)

44. சொல்லால் தமிழ் ஒரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லை

இல்லா அறநெறி யாவும் தெரிந்தவன் எண்ணரும் சீர்

நல்லார் பரவும் இராமானுசன் திருநாமம் நம்பிக்

கல்லார் அகல் இடத்தோர் எது பேறு என்று காமிப்பரே

விளக்கவுரை - அநந்தா என்றும், விபுலா என்றும் அழைக்கப்படும் இந்த அகண்ட பூமியில் உள்ள மனிதர்களுக்கு உயர்ந்தவற்றை நான் உபதேசித்தாலும், அவர்கள் அதில் ஈடுபாடு கொள்ளாமல் இருப்பார்கள்; அறிவு கெட்டு திரிவார்கள்; நாம் சரணம் அடையும் இடம் எது என்று தேடியபடி, அங்கும் இங்கும் செல்வார்கள்; இப்படியாகத் தங்கள் வாழ்வை வீணடிப்பார்கள். மேலும் இவர்கள் செய்வது என்ன? தமிழ் மொழியில் உள்ள இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய மூன்றும் கொண்டதாகவும், சொற்கள் என்னும் மாலைகள் உடையதாகவும் உள்ள தமிழ் (இதன் மூலம் கூறப்படுவது நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள்); நான்கு வேதங்கள்; எண்ணற்றதும், எல்லையற்றதும் ஆகிய தர்ம நெறிகள் ஆகியவற்றை அறிந்தவர் எம்பெருமானார்; எண்ணற்ற திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவர்; மிகவும் உயர்ந்தவர்களால் சூழப்பட்டவர் - இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரின் திருநாமத்தை ஒருமுறை நான் உபதேசிப்பதைக் கேட்டு, உச்சரித்தாலே போதும், இவர்களின் தேடுதலுக்கு விடை கிட்டும் - ஆனால் செய்ய மறுக்கிறார்களே!

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே லோகத்தாரெல்லார்க்கும் அவர்களுடைய அதிகாரநதிகார விபாகம் பாராதே அத்யந்த விலக்ஷணமான உபாயத்தை உபதேசித்தாலும், அதை அத்யவஸிக்கமாட்டாதே புருஷார்த்தமேதென்று ஸந்தேஹியா நின்று கொண்டு, சிஷிதமான சப்தராசியாலே நிறையப்பட்டதாய், அத்விதீயமாய் இயலும் இசையும் ஸந்தர்ப்பமுங் கூடி விலக்ஷணமான இப்ப்ரபந்தமும், ரிகாதி வேதசதுஷ்டயமும், அபரிமிதமாய் ததுபப்ருஹ்மணமான தர்மசாஸ்த்ரமாகிய இவற்றை அடைவே ஆராய்ந்திருக்குமவராய், ஸத்துக்களாலே அடைவுகெட ஸ்துதிக்கும்படியா யிருக்கிற எம்பெருமானாருடைய திருநாமத்தை அப்யஸியாதே போனார்களென்று இன்னாதாகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், இந்த லோகத்தில் உள்ள அனைவருக்கும், அவர்களுக்குத் தகுதி உள்ளதா இல்லையா என்று ஆராயாமல், எல்லையற்ற மேன்மை கொண்டதான “ராமாநுஜ” என்ற நான்கு எழுத்து கொண்ட உபாயத்தை உபதேசித்தார். ஆனாலும் இந்த லோகத்தில் உள்ளவர்கள் அதனைப் பின்பற்றாமல், புருஷார்த்தம் எது என்று சந்தேகத்துடன் ஆராய்ந்தபடி இருந்தனர். பலவற்றையும் கற்பிக்கவல்லதான ஏழு ஸ்வரங்களுடன் கூடிய சொற்கள் நிறைந்ததும், இதனைப் போன்று மற்றொன்று இல்லை என்னும்படி உள்ளதும், இயல் இசை என்று அனைத்தும் பொருந்தியதும் ஆகிய ஆழ்வார்களுடைய ப்ரபந்தங்கள், ரிக்வேதம் போன்ற நான்கு வேதங்கள், வேதங்களை விளக்கவல்லதான எல்லையற்ற தர்மசாஸ்த்ரங்கள் போன்ற பலவற்றையும் நன்றாக ஆராய்ந்து தெளிந்தவரும், ஸாதுக்களால் சூழ்ந்த நின்று ஸ்துதிக்கும்படியாக உள்ளவரும் ஆகிய எம்பெருமானாருடைய திருநாமத்தை இவர்கள் த்யானிக்காமல் உள்ளனரே என்று வருந்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அகலிடதோர்) “அநந்தா” என்றும், “விபுலா” என்றும் பேரையுடைத்தான இந்த மஹாப்ருதிவியிலுள்ள சேதநர்கள். (எது பேறென்று காமிப்பர்) நான் இவர்களுடைய இழவைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாதே, “மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத்” என்ற சாஸ்த்ரத்தையும் அதிக்ரமித்து அத்யந்த ஸுலபமாய், “குரோர் நாம ஸதா ஜபேத்” என்கிறபடியே ததீய சேஷதைக ரஸ ஸ்வரூபாநுரூபமாய் பரம போக்யமான சதுரக்ஷரியை உபதேசித்தாலும் அதிலே

நிஷ்டராகமாட்டாதே அறிவு கெட்டு, பின்னையும் நமக்கோர் சரணமேதென்று இங்குமங்கும் நாடி அந்த இச்சையோடே காலமெல்லாம் இப்படியே வ்யர்த்தமாகப் போக்குகிறார்கள், ஐயோ! இவர்கள் ப்ராரப்த்தத்தினுடைய க்ரௌர்யம் இங்ஙனேயாய்த் தலைக்கட்டிற்றென்று இன்னதாகிறார்.

விளக்கம் – “அநந்தா” என்றும், “விபுலா” என்றும் கூறப்படுவதான இந்த பரந்த லோகத்தில் உள்ள சேதநர்கள். (எது பேறென்று காமிப்பர்) – இப்படிப்பட்ட சேதநர்கள் இதுவரை எதனை இழந்து நிற்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத நான், மந்த்ரம் யத்நேநே கோபயேத் – மந்த்ரத்தை முயற்சியால் மறைத்தல் வேண்டும் - என்பதான சாஸ்த்ரத்தையும் கடந்து, மிகவும் சுலபமாக உள்ளதும், குரோர் நாம ஸதா ஜபேத் - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்தல் என்ற சுவையைக் கொண்ட ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துவதும், மிகவும் இன்பமானதும் ஆகிய “ராமாநுஜ” என்ற நான்கு எழுத்து மந்திரத்தை இவர்களுக்கு உபதேசித்தேன். ஆனால் இவர்கள் அதில் ஈடுபடாமல், தங்கள் அறிவு இழந்து, “நமக்குச் சரணம் புகத்தக்க இடம் எது” என்று புலம்பியபடி, தங்கள் காலம் முழுவதும் வீணாகக் கழித்தபடி உள்ளனர். இவர்கள் செய்த கர்மபலன்கள் இவ்விதமாகப் பலன் அளிக்கத் தொடங்கியதன் கொடுமை இப்படியல்லவோ முடிகிறது என்று வேதனைப்படுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் அத்யயநம் பண்ணுவிக்குமவர்கள் மந்தமதிகளுக்கு பின்னையும் ஒரு சந்தையைச் சொல்லி அவர்கள் தரிக்குமளவும் க்ருஷி பண்ணுவர்களிறே, அப்படி நீரும் செய்யவேண்டாவோ வென்ன; “யச்ச கிஞ்சித் ஜகத் ஸர்வம் த்ருச்யதே ச்ருயதேபி வா அந்தர் பஹிஸ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்தித:” என்றும், “எண்பெருக் கந்நலத்து ஒண்பொரு ளீறில வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் சேரே” என்றும் ப்ரபாவ புரஸ்ஸரமாக அம்மந்த்ரத்தை உபதேசித்தாப்போலே, இவரும் தாம் முன்பருளிச் செய்த சதுரக்ஷரி மந்த்ரத்தை எதிரிட்டு ப்ரபாவ வர்ணந பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார். (சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும்) “சீர்த்தொடையாயிரம்” என்றும், “சடகோப வாங்மயம்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, கோமளங்களாய் தத்வார்த்த நிச்சாயகங்களான சப்தங்களாலே நிறையப்பட்ட தமிழென்று – திருவாய்மொழி. ஒரு என்ற பதம், காகாஷி ந்யாயேந

பூர்வோத்தர பதங்களிலே அந்வயிக்கும். லோகத்திலும் வேதத்திலும் அதுக்கு ஸத்ருசமான ப்ரமாணமில்லை யென்றபடி. (மூன்றும்) அதுக்கு மூன்று ப்ரகாரமாகக் கணிசிக்கத் தக்கதாய் அத்விதீயமான மற்ற மூவாயிர ப்ரபந்தமும். இப்படி ஆழ்வார் பதின்மராலும் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஸமஸ்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களும். அன்றிக்கே, ஒரு மூன்று என்றது - திருவிருத்தமும், திருவாசிரியமும், பெரியதிருவந்தாதியும் என்று பொருளாகவுமாம்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட சிலர் திருவரங்கத்தமுதனாரிடம், “ஆனால் அத்யயனம் செய்விக்கும் ஒருவர், குறைந்த புத்தி உள்ளவர்களுக்கு மீண்டும் மீண்டும் உரைத்து, அவர்கள் அதனைக் கற்கும்வரை முயல்வார்கள். அது போன்று நீரும் செய்ய வேண்டாமோ?”, என்று கேட்டனர். இதற்கு, நாராயண ஸூக்தம் - யச்ச கிஞ்சித் ஜகத் ஸர்வம் த்ருச்யதே ச்ருயதேபி வா அந்தர் பஹிஸ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்தித: - இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதிலும் காணப்படுவதும், கேட்கப்படுவதும், உள்ளிலும், புறத்திலும் என முழுவதும் வ்யாபிக்கப்பட்டிருப்பது அந்த பரமாத்மாவான நாராயணனே ஆவான் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-2-10) - எண்பெருக் கந்நலத்து ஒண்பொரு ளீறில வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் சேரே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ப்ரபாவங்களை முன்னிட்டு திருமந்த்ரத்தை உபதேசிப்பது போன்று, தாமும் முன்பு அருளிச்செய்த “ராமாநுஜ” என்ற நான்கு எழுத்து மந்திரத்தை முன்னிட்டு எம்பெருமானாருடைய ப்ரபாவத்தின் வர்ணனையை அருளிச்செய்கிறார். (சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும்) - திருவாய்மொழி (1-2-11) - சீர்த்தொடை ஆயிரம் - என்றும், நாதமுனிகள் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி தனியன் - சடகோப வாங்மயம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மென்னையானதும் மெய்யான பொருளை உணர்த்துவதும் ஆகிய சொற்கள் நிறைந்த தமிழ்; அதாவது திருவாய்மொழி. இங்கு “தமிழொரு” என்பதில் காணப்படும் “ஒரு” என்ற பதம், காகாஷி ந்யாயத்தின்படி [காகத்திற்கு கண் இந்த்ரியம் ஒன்றாயிருப்பினும், அந்த ஒரு இந்த்ரியமே இரு விழிகளிலும் சென்று பார்வையை உண்டாக்குவது காகாஷி ந்யாயம் எனப்படும்] முன்பும் பின்பும் உள்ள சொல்லுடன் சேர்க்கப்பட்டு, “தமிழ் ஒரு” என்றும், “ஒரு மூன்று” என்றும் கொள்ளப்படலாம். “ஒரு தமிழ்” என்று கொள்ளும்போது “ஒரு தமிழ் மூன்று” என்று பொருள்; அதாவது, மூன்று லோகங்களிலும், மூன்று வேதங்களிலும்

திருவாய்மொழிக்குச் சமமான உயர்ந்த ப்ரமாணம் வேறு ஏதும் இல்லை என்று பொருள். இதனை “ஒரு மூன்றும்” என்று கொள்ளும்போது, அந்த ஒரு திருவாய்மொழியில் கூறப்பட்டதை மூன்று விதங்களாகக் கூறப்படுவதாய், இவற்றைப் போன்று மற்றொன்று இல்லை என்பதான மற்ற மூவாயிரம் பாசுரங்கள் என்று பொருள். அல்லது “ஒரு மூன்று” என்பதன் மூலம் திருவிருத்தம், திருவாசிரியம் மற்றும் பெரியதிருவந்தாதி ஆகியவை கூறப்பட்டன எனலாம்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (சொல்லார் தமிழொரு மூன்று) சொல் நிரப்பத்தை யுடைத்தாய், அத்விதீயமாய், இயல் இசை நாடக ஸம்பந்தத்தாலே மூன்று வகைப்பட்ட டிருந்துள்ள தமிழென்னவுமாம். (சுருதிகள் நான்கும்) ப்ரமாணாந்தரங்களைப்போலே அநித்யமாயும் ஸாபேசுஷமாயுமிருக்கையன்றிக்கே, “வாசா விருப நித்யயா” என்கிறபடியே நித்யமாய், அபௌருஷேயமாய், ஸ்வத:ப்ரமாணமாய் புஸ்தக நிர்ஷுணாதி ஸாத்யமன்றிக்கே, “ஸ்வாத்யாயோ அத்யேதவ்ய:” என்கிறபடியே ஆசார்யோச்சாரணா நூச்சாரணாத்மகாத்யயந ஸாத்யமாய், “ரிசோ யஜுமும்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச” என்னும்படியான பேர்களையுடைத்தாய்க் கொண்டு நாலுவகைப்பட்டிருக்கிற வேதங்களும். (எல்லையில்லாவற நெறி) அந்த வேதங்களுடைய அர்த்த ப்ரகாசகங்களாய் தொடையிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதபடி அநந்தமாய் தர்மமார்க்கங்களை. (யாவுந் தெரிந்தவன்) வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார் யோபயவேதாந்தாசார்ய ராகையாலே இவையெல்லாவற்றையும் அலகலகாக ஆராய்ந்திருக்குமவராய்.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். (சொல்லார் தமிழொரு மூன்று) - ஏற்ற சொற்கள் நிரம்பி உள்ளதாகவும், இதனைப் போன்று இரண்டாவது ஏதும் இல்லை என்னலாம்படி உள்ளதாகவும், இயல் இசை நாடகம் ஆகியவற்றின் தொடர்பு கொண்டுள்ளதால் மூன்றுவகைப்பட்டுள்ளதாகவும் உள்ள தமிழ் என்றும் கொள்ளலாம்; இப்படிப்பட்ட தமிழில் உள்ள ஆழ்வார் பாருரங்கள். (சுருதிகள் நான்கும்) - மற்ற ப்ரமாணங்கள் போன்று நிலையற்றதாகவும், பலன்களை எதிர்பார்ப்பதாகவும் இல்லாமல்; வாசா விருப நித்யயா - என்றும் உள்ள வேதங்களால் - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் உள்ளதாகவும், மனிதர்களால்

செய்யப்படாததாகவும், தானாகவே ப்ரமானமாக உள்ளதாகவும், நூல்களைக் கொண்டு படித்து மட்டுமே நிச்சயித்து அறிவதற்கு இயலாததாகவும், ஸ்வாத்யாயோ அத்யேதவ்ய: - தன்னுடைய சாகையை அத்யயம் மூலமே கற்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப அத்யாபகன் ஒருவனுடைய உச்சரிப்பைக் கேட்டு அதனைப் பின்பற்றி உச்சரித்து மீண்டும் மீண்டும் அத்யயனம் செய்தால் மட்டுமே அறியப்படக்கூடியதாகவும், ரிசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச - ருக், யஜூர், ஸாமவேதங்களும், அப்படியே அதர்வணமும் - என்பதற்கு ஏற்ப பெயர்கள் கொண்டதாகவும் உள்ள நான்கு வகைப்பட்ட வேதங்களும். (எல்லை இல்லா அறநெறி) - அத்தகைய வேதங்களுடைய ஆழ்பொருள்களை வெளிப்படுத்துபவையும், இந்த அளவு என்று எண்ணி உரைக்க இயலாதபடியும் உள்ள எண்ணற்ற தர்மார்க்கங்களை. (யாவும் தெரிந்தவன்) - வேதமார்க்கத்தை நிலை நிறுத்தியவரும், உபயவேதாந்தங்களில் தேர்ந்தவரும் ஆகையால் இவை அனைத்தையும் ஒவ்வொரு பகுதியாக நன்றாக ஆராய்ந்துள்ளவர்.

வ்யாக்யானம் - (எண்ணருஞ்சீர்) இவர் பகவதவதாரமாகையாலே, “ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே குணா” என்னும்படி அநந்த கல்யாண குணாகரராய். “ந தஸ்ய ஈசே கச்சந தஸ்ய நாம மஹத்யச:” என்னும்படியான அவனுடைய கீர்த்தியை பரிச்சேதிக்கிலும் இவருடைய கீர்த்தியை பரிச்சேதிக்கவொண்ணாது காணும். அன்றிக்கே, “எண்ணருஞ்சீர்” என்றது , “நல்லோர்” என்ற பதத்துக்கு விசேஷணமாகவுமாம்; அப்போது, “வாசாம் அகோசர மஹாகுண தேசிகாகர்ய கூராதிநாத” என்கிறபடியே எண்ணித் தலைக்கட்டவரிதான கல்யாணகுணங்களையுடையரான ஆழ்வான், பிள்ளான் எம்பார், தொடக்கமானா ரென்றபடி. (நல்லார் பரவும்) - “ஜயதி ஸகலவித்யா வாஹிநீ ஜநம் சைல:” இத்யாதியாலும், “காதா தாதாகதாநாம்” இத்யாதியாலும், “வாழியெதிராசன்” இத்யாதியாலும் அந்த ஸத்துக்களுடைய ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே அடைவுகெட ஏத்தும்படியிருக்கிற.

விளக்கம் - (எண்ணருஞ்சீர்) - எம்பெருமானார் பகவானுடைய அவதாரமாகவே உள்ளதால், ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே குணா - குணங்களை எண்ண இயலாது - என்பதற்கு ஏற்ப, எண்ணற்ற திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவராக. நாராயணவல்லீ (1-2) - ந தஸ்ய ஈசே கச்சந தஸ்ய நாம மஹத்யச: - இவனுக்கு ஈச்வரன் யாரும் இல்லை, இந்த உலகின் காரணம் அவனே என்பது ப்ரஸித்தம் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடைய கீர்த்தியை அறிய முயன்றால் அது இயலும், ஆனால் இவருடைய கீர்த்தியை அவ்விதம் செய்ய இயலாது என்னும்படி உள்ளவர். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். “எண்ணருஞ்சீர்” என்னும் சொல்லை, “நல்லோர்” என்ற சொல்லிற்குச் சிறப்பு சேர்ப்பதற்காக அமைக்கப்பட்டது எனலாம்; இவ்விதம் கொண்டால், யதிராஜ விம்சதி (14) - வாசாம் அகோசர மஹாகுண தேசிகாகர்ய கூராதிநாத - இத்தனை என்று அளவற்று உள்ளதால் வாய்கொண்டு வர்ணிக்க இயலாதபடியும், ஒவ்வொரு குணமும் எத்தனை அனுபவித்தாலும் அனுபவித்து முடிக்க இயலாதபடியான பெருமையையுடன் கூடியதுமான நற்குணங்களையுடைய ஆசார்ய ச்ரேஷ்டராகிய கூரத்தாழ்வான் - என்பதற்கு ஏற்ப, உரைக்க முயன்று முடிக்க இயலாதபடி உள்ளதான திருக்கல்யாணகுணங்கள் கொண்டவர்களான ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப் பிராண்பிள்ளான், எம்பார் தொடக்கமாக உள்ள பலரும் என்று கருத்து. (நல்லார் பரவும்) - யதிராஜ ஸப்ததி (28) - ஜயதி ஸகலவித்யா வாஹிநீ ஜந்ம சைல: - அனைத்து வித்யைகளும் நதி போன்று ப்ரவாகம் எடுப்பதாக உள்ள மலை போன்று - என்றும், யதிராஜ ஸப்ததி (70) - காதா தாதாகதாநாம் களதி கமநிகா காபிலீ க்வாபி லீநா சஷீணா காணாத வாணீ த்ருஹிண ஹர கிர: ஸௌரபம் நாரபந்தே சஷாமா கௌமாரில உக்தி: ஜகதி குருமதம் கௌரவாத் தூரவாந்தம் கா சங்கா சங்கர ஆதே: பஜதி யதி பதௌ பத்ர வேதீம் த்ரிவேதீம் - மூன்று வேதங்கள் மூலம் அமைக்கப்பட்ட ஸிம்ஹாஸனத்தை அடைந்து அதில் யதிராஜர் எழுந்தருளினார். உடனே நிகழ்ந்தது என்ன? பௌத்தர்களின் வாதம் உடனே நழுவியது. கபிலர் உபதேசித்த மார்க்கம் எங்கோ சென்று பதுங்கியது. காணாதரின் உபதேசம் மறைந்தது. நான்முகன், சிவன் ஆகியோரின் மதங்கள் நறுமணம் இழந்தன. குமாரிலபட்டரின் வாதம் தோற்றது. பிரபாகரரின் மதம் கற்பனை அதிகமாக உள்ளதென்று விலக்கப்பட்டது. சங்கரர் போன்றோர் வாதமும் கண்டிக்கப்பட்டதைக் கூற வேண்டுமா - என்றும், ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் (1) - வாழி எதிராசன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அத்தகைய ஸாதுக்களால் அவர்களுடைய அளவற்ற ப்ரீதி காரணமாகப் புகழ்ந்து ஏத்தும்படி உள்ள.

வ்யாக்யானம் - (இராமாநுசன் திருநாமம்) எம்பெருமானாருடைய திருநாமம். ராமாநுசன் என்கிற இத்திருநாமத்தை. (நம்பிக் கல்லார்) இவருடைய ப்ரபாவத்தையறிந்து விச்வஸித்து இவருக்குத் திருநாமமான சதுரக்ஷரி மந்த்ரத்தை அப்யஸியாதே போனார்கள். “பாதாங்குஷ்டேந சிசேஷப ஸம்பூர்ணம் தச யோஜநம்; பிபேத ச புந: ஸாலாந் ஸப்தைகேந மஹேஷுணா, கிரிம் ரஸாதலம் சைவ ஜநயந் ப்ரத்யயம் ததா; தத: ப்ரீதமநாஸ்தேந விச்வஸ்த: ஸ மஹாகபி:” என்கிறபடியே குரங்கானாலும் மஹாராஜர், ப்ரத்யயம் பண்ணின பின்பு விச்வசித்தாரிறே; இவர்கள் ஸதஸத் விவேசநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யரான மநுஷ்யராயிருந்தும், நம்மை எம்பெருமானார் விஷயீகரித்தபடியைத் தெளிவித்து ப்ரத்யயம் பண்ணிக் கொடுத்தாலும், இவர்கள் விச்வஸிக்க மாட்டாதே போனார்கள்; இவர்கள் அபாக்யத்தின் க்ரௌர்யமென்னென்று இன்னாதாகிறார்.

விளக்கம் - (இராமாநுசன் திருநாமம்) - எம்பெருமானாருடைய திருநாமம். இந்த “இராமாநுசன்” என்னும் திருநாமத்தை. (நம்பிக் கல்லார்) - எம்பெருமானாருடைய ப்ரபாவத்தை நன்றாக அறிந்து, அதனைக் குறித்து ஆழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டு, அவருடைய திருநாமமாக உள்ள “ராமாநுச” என்ற நான்கு எழுத்து திருமந்த்ரத்தைக் கற்காமல் பலரும் உள்ளனர். இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-65, 66, 67) - பாதாங்குஷ்டேந சிசேஷப ஸம்பூர்ணம் தச யோஜநம்; பிபேத ச புந: ஸாலாந் ஸப்தைகேந மஹேஷுணா, கிரிம் ரஸாதலம் சைவ ஜநயந் ப்ரத்யயம் ததா; தத: ப்ரீதமநாஸ்தேந விச்வஸ்த: ஸ மஹாகபி: - (சுக்ரீவனின் ஐயத்தை உணர்ந்த இராமன்) எலும்புகளின் குவியல்களை, தனது திருவடியின் கட்டைவிரல் கொண்டு பத்து யோஜனை தூரம் தூக்கி எறிந்தான்; மேலும் அவனுக்கு நம்பிக்கை உண்டாக்குவதற்காக ஒரே ஒரு பாணம் கொண்டு ஏழு ஆச்சா மரங்களையும், மலையையும், ரஸாதலத்தையும் ஒருங்கே துளைத்தான்; இப்படிப்பட்ட அரிய செயல்களைக் கண்ட அந்த பெருவானரனாகிய சுக்ரீவன் நம்பிக்கையால் மனநிறைவு கொண்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப சுக்ரீவன் வானரமாக உள்ளபோதிலும் இராமன் தனது வலிமையை நிரூபித்தவுடன் நம்பினான். ஆனால் இந்த மனிதர்கள், “ஸத் எது, அஸத் எது” என்று பிரித்து அறியும் புத்தி உள்ளவர்களாக உள்ளபோதிலும், நம்மை எம்பெருமானார் ஏற்றுக்கொண்டதை உணர்த்தி நிரூபித்தாலும், இவர்கள் நம்பிக்கை அற்றவர்களாகவே உள்ளனர்;

இவர்களுடைய பாக்யம் இன்மையின் கொடுமை எத்தகையது என்று
வேதனைப்படுகிறார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்